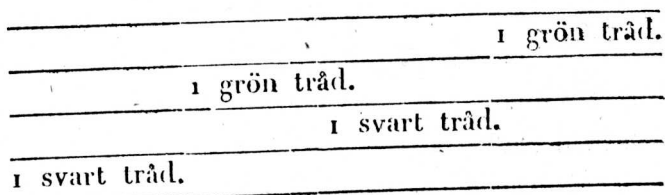

ler till ex. af en svart och en grön, såsom för Fig. 1 och 4, Pl. 10, i den ordning, att sedan en svart tråd, antingen, efter första methoden, passerat genom ögat på ett harnesk-sålf, eller, efter andra methoden, öfver ögat på ett eller flera sålf å serskilta harnesk-skaft, så drages samma tråd genom ett sålföga å första framskaftet; derefter en grön tråd på lika sätt genom samma harnesk-sålf och genom ett sålföga å tredje framskaftet; återigen en svart tråd genom samma harnesk-sålf och genom ögat på ett sålf å andra framskaftet, samt slutligen en grön tråd genom samma harnesk-sålf och genom ögat på ett sålf å fjerde framskaftet, eller på följande sätt:

Består varpen af en hufvudfärg, till ex. svart och 2:ne andra färger, t. ex. grön och röd, såsom för Fig. 2, 3 och 5, Pl. 10, så sålfvar man en svart och en grön tråd, så långt dessa färger, för en del af fason, äro varpade,

och sedan en svart och en röd tråd, för en annan del af fason, i samma ordning, som en svart och en grön tråd. Vid begagnandet af flera färger, är förhållandet enahanda. Före sålfningens början, upplägges garnbommen på öfra väfstolsstötterne och de erforderliga harnesk-skaften upphängas på sina hållare, samt framom dem framskaften, medelst snören, så att bägge sålfslagens ögon komma midt för hvarandra, hvarefter man, för att ha mera reda på sålfningen, drager ett så kalladt rättensnöre igenom nedra delen af hvarje harnesk-sålf, hvilket snöre, genom spänning, håller sålfven rediga. För öfrigt erinras, att man vid sålfningen, så väl för dräll, som för mattväfnad, aktar sig ifrån att korsa trådarne, det vill säga att taga trådarne i annan ordning, än den, som skälet anviser. — Om efter slutad väf, en annan väf af samma beskaffenhet önskas, så kan man, i stället för att sålfva, knyta eller dreja ihop ändarne i nya och gamla varpen.

OM SKEDNINGEN.

Vid trådarnes dragning genom skeden, bör man så beräkna, att varpen kommer lika långt från skedens stammar; att trådarne ej tagas

korsvis, hvarigenom så kallade skedsnaror uppkomma och skedens tänder till och med kunna afslitas; att ingen öppning i skeden öfverhoppas, eller får olika många trådar. För dräll har man tre trådar i tand och för mattväfnad två, eller till ex. en svart och en grön, en svart och en grön etc. och sedermera, för en annan del af fason, en svart och en röd, en svart och en röd etc., allt i den ordning, som skälet anviser.

OM VÄFVENS UPPKNYTNING.

Efter skedd sålfning och skedning, ser man till, att slagbommens armar äro 12 à 13 tum från bröstbommen, att första framskaftet är 7, 8 à 9 tum från slagboms-armarne, samt att triss- och rullstolen är 16, men helst 20 t., från sista framskaftet, och nedlägger garnbommen i sina bomhållare, så att dess öfversida är omkring 6 tum lägre, än bröstbommens öfversida, eller så, att varpen kommer i en bakåt lutande ställning. Deräfter framföras framskaften på sina snören, skeden sättes i slagbommen, varpen framdrages försigtigt och knytes framtill ganska jemnt och i små delar om en käpp i de så kallade längseltagen från väfnadsbommen. Dessa tåg böra vara starka, samt högst accurat afmätta och kapp-

pen äfven stark, så att den ej ger sig. Om nu dräll är i fråga, så sätter man 5 topplattor f, 5 contralattor g, 5 korrtlattor e, 5 långlattor d, samt 5 trampor på sina axlar, men för mattväfnad blott fyra af hvarje slag, med lapparne x under, hvar på sitt ställe. Härefter drager man 2:ne öglor igenom hvar och ett af både öfra och nedra framskaften, en ögla igenom hålet på midten af hvarje korrtlatta, en ögla igenom hålet vid hvarje långlattas ända, samt 2:ne öglor igenom hvar och ett af de öfra harnesk-skaften, och upphöjer framskaften i sina snören, så att varptrådarne, vid väfvens bågkanter, hvila på nedra knutarne af framskaftens sålfögon och så; att skaftens ändar ligga lika högt, hvilket med vattenpass säkrast utrönes.

Sedermera afskiljer man så väl på öfra och nedra framskaften, som på öfra harnesk-skaften alla de sålf, som, allt efter väfvens mer och mindre bredd öfver en aln, böra vara utom skaftens öglor, på det sätt, att om väfven till ex. är 1 aln 6 tum bred, så afskiljer man sålf för 3 tum af varpens bredd utom hvarje ögla och, om väfven är 1 aln 9 tum, sålf för $4\frac{1}{2}$ tum af varpens bredd; utom hvarje ögla etc. När detta skett, så drager man ett dubbelt,

tillräckligt långt, snöre genom hvarje topplattas hål i inre ändan, förer ena delen af detta dubbla snöre från första topplattan till första framskaftets ena ögla, håller med fingrarne på snöret midt för öglan och flytter snöret till samma skafts andra ögla, då afståndet från topplattan till bägge öglorne bör vara lika. I annat fall är skaftet icke midt i väfstolen, utan skjutes då från den sidan, der afståndet är störst, åt andra sidan, till dess man, efter ytterligare afmärkning med snöret vid ena öglan och flyttning till den andra, finner afståndet vara lika. Då upp knyter man först detta skaft och, sedan man rättadt de återstående framskäften efter det första, äfven dessa. Derefter drager man ett enkelt snöre genom hvarje contralattas hål och knyter första contralattans snöre i första framskaftets midtelhål, efter att snöret passerat emellan första och andra topplattan; andra contralattans snöre knytes i 2:dra framskaftets midtelhål, efter att hafva passerat emellan 2:dra och 3:dje topplattan o. s. v., då sista contralattans snöre kommer att gå på yttre sidan af sista topplattan. Knytningarne i topp- och contralattor äro alldeles oberoende af hvarandra. Sedan drager man ett snöre genom hå-

let i yttre ändan af hvarje topplatta och knyter snöret från första topplattan i första långlattan; snöret från 2:dra topplattan i 2:dra långlattan etc. Derpå sättes en skafthäst i öglorne på hvart och ett af de undra framskäften, och ett snöre drages igenom hålet på hvarje skafthäst, af hvilka snören, det i första skafthästen knytes i första korrtlattans midtelhål, det i 2:dra skafthästen i 2:dra korrtlattans midtelhål etc. Derefter drages, så väl för dräll, som för mattväfnad, ett snöre genom hvarje korrtlatta och ett dito genom hvarje långlatta, för att knytas i tramporne. Ordningen för snörenas dragning genom hålen i latorne och för deras knytning i tramporne visar Fig. A 1, Pl. 1, för dräll med atlaskbotten; Fig. A 2, Pl. 1, för dräll med kypertsbotten och Fig. A 3, samma planche, för dubbel mattväfnad. Nollorne äro för snören från långlattor till trampor och de toma rutorne för snören från korrtlattor till trampor. Der X står, sättes ej något snöre hvarken i lång- eller korrtlattor. Vid uppknytningen sitter man bakom latorne, med planchen således i bakvänd ställning, och när så väl korrt- som långlattor äro jemnt uppknutna, så slår man en knut på snöret öfver hvarje

korrtlatta, för att med säkerhet kunna påräkna, att öfra trådarne, vid harnesk-skälets formerande, skola komma i lika ordning ned, som nedra trådarne upp, hvarförutan skälet icke blir så redigt. Här af bör man lätt kunna finna sättet för snörenas genomdragning i latorne och knytning i tramporne, men på det misstag må blifva omöjliga, så skola vi här utsätta hela dragningen och knytningen efter Fig. A 1 och A 3 eller:

För Dräll med atlasbotten.

1 snöre i första korrtlattans första hål och första trampans första hål.		
1 dito i andra långlattans första d:o och första	dito	andra d:o.
1 dito i fjerde korrtlattans andra d:o och andra	dito	fjerde d:o.
1 dito i femte långlattans andra d:o och andra	dito	femte d:o.
1 dito i andra korrtlattans tredje d:o och tredje	dito	andra d:o.
1 dito i tredje långlattans tredje d:o och tredje	dito	tredje d:o.
1 dito i första långlattans fjerde d:o och fjerde	dito	första d:o.
1 dito i femte korrtlattans fjerde d:o och fjerde	dito	femte d:o.
1 dito i tredje korrtlattans femte d:o och femte	dito	tredje d:o.
1 dito i fjerde långlattans femte d:o och femte	dito	fjerde d:o.

För Dubbel mattväfnad.

1 snöre i första långlattans första hål och första trampans första hål.		
1 dito i andra korrtlattans första d:o och första	dito	andra d:o.
1 dito i första korrtlattans andra d:o och andra	dito	första d:o.
1 dito i andra långlattans andra d:o och andra	dito	andra d:o.
1 dito i tredje långlattans tredje d:o och tredje	dito	tredje d:o.
		1 snöre

1 snöre i fjerde korrtlattans tredje hål och tredje trampans fjerde hål:
1 dito i tredje korrtlattans fjerde d:o och fjerde dito tredje d:o:
1 dito i fjerde långlattans fjerde d:o och fjerde dito fjerde d:o:

Förhållandet efter Fig. A 2, eller för dräll med kypertsbotten; är detsamma:

Om man således önskade att endast väfva, antingen dräll med atlasbotten, eller dräll med kypertsbotten; eller ock mattväfnad, så erfordrades ej mer än ett hål i hvarje latta och två dito i hvarje trampa; men på det att man lika lätt må kunna begagna lator och trampor till hvilkendera väfnaden som helst; så har man fem hål i hvar och en af dem. Här efter företager man uppknytningen af harnesk-skaften, på det sätt, att man först afmäter ett $6\frac{1}{2}$ kvarter långt snöre för framsta harnesk-skaftet, lägger detta snöre dubbelt; slår en knut derpå; så att en två tum lång ögla formeras; håller samma knut på skaftets midt; som för sådant ändamål bör vara utmärkt; så väl å detta, som å alla öfriga harnesk-skaften; och dervid först strängt knyter ena ändan af snöret i skaftets ena ögla och derefter andra ändan i andra öglan. Till lika längd afmäter man sedan ett snöre för hvarje harnesk-skaft och förhåller sig

med snörenas knytning i dem, på samma sätt. Derpå, sedan man noga sett efter, att triss- och rullstolen är, helst på ett afstånd af 20 tum, från sista framskäftet till främsta harnesk-skäftet, samt att harnesk-skäften stå lagom högt, eller så, att varptrådarne, de må vara sålfvade efter hvilkendera methoden som helst, stå in till öfra knuten af sålfögonen, så drager man ett tåg genom första hålet till vänster i den så kallade nyckelhåls-lappen, öfver motsvarande trissan i den vid framstötten fästade lapp, och vidare öfver första trissan i triss- och rullstolen samt på baksidan af första rullen i samma stol och ned till främsta harnesk-skäftets ögla, i hvilken snöret knytes och i andra ändan der- efter afskäres, 6 tum under nyckelhåls-lappen. På lika sätt drager man sedan ett snöre för hvarje harnesk-skäft genom hål efter hål i nyckelhåls-lappen etc., samt knyter och afskar snörena. Härefter lagar man så, att en öppning af 6 à 7 tum är emellan öfra och nedra tvärstyckena i harnesk-skäftens hållare, uppdrager främsta harnesk-skäftet till öfra tvärstyckena, slår en knut på snöret tätt under nyckelhåls-lappen, släpper åter ned skäftet, drager ändan af snöret igenom dragpinnen och knyter det-

samma under pinnen. Med snöre efter snöre förhåller man sig sedan på enahanda sätt. Att högre draga upp harnesk-skäften skulle för mycket fresta varptrådarne och en lägre uppdragning icke gifva behöfligt skäl. När fråga är om ett mindre antal harnesk-skäft, så begagnar man alltid de sista trissorne etc. Uppknytningen af alla snören till väfven bör ske ganska jemnt och alla knutar hårdt åtdragas. Efter uppknytningens slut borttagas alla lappar, utom lappen under contralattorne, som i stället fastspikas.

OM KLISTRET OCH KLISTRINGEN.

Till klister nyttjar man fint rågmjöl och vatten; som kokas, till dess klistret blir limaktigt, eller i 2:ne timmar. Under kokningen påspädes vatten. Proportionen är omkring en kannan vatten till ett skålpund mjöl. I varm väderlek uppspädes klistret med fläsk- eller köttlaka, på det att varpen må kunna hålla sig liksom fuktig. Vid klistringen går man tillväga på följande sätt: varp framvrides ända till bröstbommen, och slagbommen bortflyttes åt framskäften, så långt möjligt är. Derpå stryker man litet klister på borstarne och borstar

lindrigt öfver den varp, som är emellan bröstbom och slagbom, stryker derefter mera klistrar på borstarne och borstar starkare, till dess att trådarna äro fullkomligt torra och glatta. Borstningen sker nu åt bröstbommen; icke alls åt sålfven. Klistrar man på mycket och borstar hårdt, eller icke, som man bör, åt bröstbommen, utan åt sålfven, så får man olägenhet af klisterknutar. Derpå redas skälsprötorna ned åt garnbommen ett stycke, mera varp framvrides och klistras på samma försigtiga sätt, som förut, hvarefter all den klistrade varpen bortvrides, slagbommen framflyttes till dess bestämda läge och de nedredda skälsprötorna dragas fram till harnesk-sålfven, bortom hvilka den nu klistrade varpen bör sträcka sig. Sedermera trycker man försigtigt ned trampa efter trampa, uppredar framskaft-skälet, efter hvarje trampas nedtryckning, och inslår 20 å 30 trådar, så att väfven får stadga, drager fram ojemna trådar och väfver ytterligare något, allt, utan att röra harnesk-skaften. Sedan detta skeft, så lagar man afslitna trådar och borttager så kallade tutor, nedredde ena skälsprötan, med fingrarna och genom torrborstning, till garnbommen, framförer sprötan åter till harnesk-sålfven, klistrar

strar varpen emellan sprötorna och garnbom, först ett stycke deraf och sedan ännu ett stycke, icke på en gång, samt först med något klistrar och lindrig borstning, men sedermera med mera klistrar och stark borstning, hvilken, i stället att förut hafva skeft framåt, nu bör ske åt motsatt håll, eller åt garnbommen, ända till dess, att varptrådarna äro så fullkomligt torra och glatta, som möjligt är. Derefter nedredas bägge skälsprötorna till garnbommen, då inga trådar få vara af. Sker denna nedredning, innan varpen är alldeles torr och glatt, så sammankladda trådarna sig ovillkorligen och sno sig om hvarandra. Gör händelsen någon gång, att man måste gå ifrån en väf, hvars klistring redan är påbörjad, och varptrådarna härigenom komma att sammankladda sig, så bör man, innan klistringen å nyo företages, först upplösa klistret, genom påborstning af vatten. Är varpen för hårdt klistrad, så blir väfnaden icke tät. Är varpen deremot för löst klistrad, så hålla trådarna ej, i synnerhet emellan sked och harnesk-skaft. Då måste den omklistras och dervid går man till väga, såsom förut omnämndt är, eller, sedan harnesk-skaften blifvit nedsläppta, framvrides varpen, slagbommen bortflyttes,

varpen klistras, åter bortvrides, slagbommen bortflyttes, trampa efter trampa nedtryckes och framskafts-skälet uppredes. Uppredning af varptrådarne emellan framskaft och harnesk-skaft är icke nödvändig, om man så förhåller sig, som vi här ha uppgifvit, så framt man icke varpat, sålfvat, eller lagat oriktigt. Mattvarp klistras icke.

OM ORDNINGEN FÖR HARNESK-SKAFTENS UPPDRAGNING, SAMT OM VÄFNINGEN.

När man nu har väfven i godt skick, så väfves ungefär en tum, utan att draga upp något harnesk-skaft, hvarunder alla trådar, som möjligtvis ännu kunna vara slaka, framdragas, så att man från första början får väfnaden väcker. Derefter, om drällsväfnad är i fråga, den må vara af hvilket slag som helst och efter hvilkendera methoden som helst, så drager man alltid upp andra harnesk-skaftet från framsålfven, trycker ned första trampan och inslår en tråd; trycker ned andra trampan och inslår en tråd; tredje trampan och inslår en tråd; fjerde trampan och inslår en tråd, samt femte trampan och inslår en tråd. Börjar derefter å nyo

på samma sätt med första trampan etc. etc., och fortfar härmed i så många omgångar, att man får en lika bred atlask-rand på tvären, som yttre atlask-randen på längden, och dessutom något öfver att fälla uti. Härefter drager man upp alla de förut nedsläppta harnesk-skaften och nedsläpper det förut uppdragna andra skaftet från framsålfven, samt nedtrycker tramporne och inslår trådar, alldeles i samma ordning, som förut, hvarigenom lärftstrand fås och hvilken väfves likaså bred, som den motsvarande yttre lärftstranden på längden. Derpå uppdrages det nedsläppta andra harnesk-skaftet framifrån; alla de öfriga nedsläppas, och öfverväfves i så många omgångar, att denna tvärrand svarar emot atlasken på längden, näst lärftstrand. Derefter nedsläppes detta skaft och de öfriga uppdragas åter etc. På samma sätt fortfares, till dess tvärlisten blir lika bred med listen på längden. Skulle man tycka att ränderne i tvärlisten, genom fulla öfvertrampningar, blifva för breda emot ränderne i listen på längden, så kan man i rätt tid sluta på hvilken af de fem tramporne, som man behagar, endast man iakttagert att börja på trampan, näst den man sist nedtryckt och genomslagit tråd för, eller till ex., om man

slutar atlasken på trampan 3, så börjar man lärftstrand på trampan 4, fortfar på trampan 5, samt derefter på tramporne 1, 2, 3, 4, 5. Likaledes förfar man i afseende på atlasken, om man slutar på lärftstrand. Att sluta på 1:sta, 2:dra, 3:dje eller 4:de trampan och börja en ny omgång, går ej an, ty då blir väfnaden icke riktig, utan måste alltid fem trådar inslås och tramporne nedtryckas efter hvarandra. Detta trampnings-sätt gäller också vid fasonernas inväfning, om inslaget vill göra dem för höga, eller för låga. När nu tvärlisten är väfd alldeles lika med listen på längden, så uppdrager man 2:dra harnesk-skaftet och nedsläpper alla de öfriga, samt väfver så bred atlask, som man ser atlasken på längden utgöra i skeden emellan hvarje fason.

Härefter börjas dragningen och väfningen af sjelfva fason. Dragningen tillgår så, att man alltid har första harnesk-skaftet framifrån, eller atlask-skaftet, nedsläppt och harnesk-skaftet dernäst, eller skaftet för listen på längden, uppdraget, trådarnes sälfning må vara verkställd, huru som helst, men harnesk-skaften för fason blifva uppdragna, eller nedsläppta, allt efter sälfningens beskaffenhet och rutornes föränledande. Är en

olliksidig fason i fråga och trådomgångarne, efter första methoden, blifvit dragna efter hvarandra igenom sälfögonen, så drager man upp ett harnesk-skaft för hvarje svart ruta i fasons nedersta rutrad på bredden och har ett harnesk-skaft nedsläppt för hvarje tom ruta i samma rutrad, hvarvid tredje harnesk-skaftet, framifrån räknadt, svarar emot fasons första ruta till vänster. Under det dessa harnesk-skaft stå uppdragna, så nedtrycker man första trampan och inslår en tråd; andra trampan och inslår en tråd; tredje dito och inslår en tråd; fjerde dito och inslår en tråd, samt femte dito och inslår en tråd. Derpå drager man upp, eller släpper ned harnesk-skaft, efter rutornes föränledande i nästa rutrad, samt inslår en tråd, efter hvarje trampas nedtryckning, i samma ordning, som förut, och fortfar på detta sätt för alla rutraderna, så länge fason räcker. Till undvikande af det besvär och den tidsutdrägt, som dragningen efter rutorne skulle medföra, så utsätter man likväl med numror, förut på ett papper, dragningssättet för den fason, som man önskar sig, och denna dragning är då för oliksidiga Fig. 10, Pl. 5, hvars sälfning, sidan 27, blifvit anford, följande:

5* 5* 5* 4* 2* 1* 4 3 2 1 2* 1* 1 1 1 1* 5 5 1* 3* 2* 4* 5*
 1 1 1 1 3 4 1* 2* 2* 2* 1 1 3* 1* 2* 2 2* 2* 2 1 1 4 2
 7* 7* 7* 1* 1* 1* 1 1 1 1 6* 3* 4 1 1 1* 5 5 1* 1* 1* 5* 6*
 1 1 1 1* 2* 3* 4* 3 2 3* 1* 1* 4 1* 1* 4 2 4
 6* 6* 6* 1 1 2 3 1* 3* 2 4 2 1* 1* 1* 1*
 5* 4* 3* 2* 2 1* 1* 2 2 1 1
 1* 1 1 2* 2* 4* 3*
 2* 4*
 1

Stjernen betyder här, att skaften ej dragas. Således dragas ej, för nedersta raden af ofvan-nämnde Fig., de fem främsta harnesk-skaften, näst atlask- och list-skaften, det sjette drages, men de sju påföljande dragas ej. För andra och tredje rutraderna är här lika dragning, men för fjerde rutraden dragas ej de 4 harnesk-skaften, näst efter list- och atlask-skaften, det 5:te drages, det 6:te drages ej, det 7:de drages, men 8:de, 9:de, 10:de, 11:te, 12:te och 13:de skaften dragas icke, o. s. v.

Är fason, som skall väfvas, liksidig och sålfvad fram och tillbaka, igenom sålfögonen, så sker harnesk-skaftens dragning, äfven efter rutornes föranledande, dock med den skillnad, att man blott drager upp, eller har harnesk-skaft nedsläppta för halfva vänstra fasons rutor, i en och samma rad på bredden, middel-

rutan inberäknad, hvilken ruta vid dragningen svarar emot tredje harnesk-skaftet, framifrån räknadt. Dragningen för liksidiga Fig. 8, Pl. 3, hvars sålfning, sidan 28 finnes utsatt, är således följande:

4 7 5 1 8 2 1 2 1* 2 1* 2 1* 1 2 2 1 2 1
 7* 4* 1* 2* 3* 1* 2* 2* 1 2* 1 2* 1 1* 2* 9* 10* 9* 10*
 2 1 2 3 3 2* 3 2* 3 1* 2 2
 3* 2* 1* 1* 1* 1 2* 1 1* 3 2* 5*
 2 3 2 2 1* 2 1* 2 1* 2
 3* 2* 2* 1* 1 1 1* 2 3*
 2* 2* 2*
 2 2

eller så, att de 4 harnesk-skaften, näst atlask- och list-skaften, uppdragas, men icke de 7 påföljande, för nedersta rutraden; för andra rutraden uppdragas de 7 harnesk-skaften, näst atlask- och list-skaften, men icke de 4 påföljande, o. s. v. Andra hälften af en liksidig fason faller i väfven af sig sjelf, genom sålfningen. Trampningen och väftets inslagning är lika som för en oliksidig fason. På samma sätt tillgår dragningen och väfningen af alla både oliksidiga och liksidiga damastdrälls-fasoner, då trådomgångarne äro dragna igenom sålfögonen. När man slutat väfningen af en rad med fasoner, så låter man endast andra harnesk-skaftet stå uppdraget och väfver å nyo atlask, derpå åter

en rad med fasoner etc. etc., och slutligen andra listen på lika sätt, som den första, men baklänges, ty i annat fall blifva bägge listerne ej lika. Derefter väfver man att fälla uti, efter uppdragning endast af andra harnesk-skaftet, och sedan ny list, atlask och fasoner, som förut, men är fråga om duk, så måste fasonerne nu i andra hälften af duken dragas i upp och nedvänd ställning, eller harnesk-skaftens dragning börja efter rutorne i öfversta raden af fason, men icke, som förut, efter rutorne i nedersta raden. Vid hopsyningen skulle annars, t. ex. stjelken af en blomma, i den ena hälften af duken komma ned och i den andra hälften af duken upp. Äfven måste man väfva atlasken emellan fasonerne accurat lika bred; i annat fall komma fasonerne, efter hopsyningen, ej midt för hvarandra. Önskar man att få rader af olika fasoner i ett och samma duktyg, så behöfver man ej omsålfva eller omknyta väfven, utan blott uppdraga harnesk-skaften, efter rutornes föranledande i hvarje serskild fason. Dock får då ingen af fasonerne erfordra flera harnesk-skaft, än de, som för väfven äro använda, men väl ett mindre antal. Vid väfningen af en fason i zig zag, släpper man ned

alla harnesk-skaften för första fasön, låter andra harnesk-skaftet, eller skaftet för listen på längden, stå uppdraget och drager upp harnesk-skaften för fason i zig zag, allt efter rutornes föranledande. Då dragningen af fason i zig zag är slutad, så släpper man ned alla, för samma fason, uppdragna harnesk-skaft, utom list-skaftet, och drager åter upp harnesk-skaften för första fason. Bör atlask vara emellan fasonerne, så väfvensamma, på sätt förut omnämndt är. Väfnadens räta blir under. — Efter andra methoden, eller då trådomgångarne för sjelfva fason blifvit dragna öfver ögat på ett eller flera sålf å serskilda harnesk-skaft, såsom för Fig. 7, Pl. 1, och hvarje trådomgång för atlasken emellan fasonerne, samt för list eller lister på längden, är dragen genom ögat på ett enda sålf, efter första methoden, sker dragningen af harnesk-skaften för lister och atlask på tvären, alldeles som här ofvan, sidorne 87 och 88, nämndt är, men hvad fason-skaften beträffar, så vinner man genom detta sålfningssätt den högst betydliga fördelen, att aldrig mer, än ett enda af dessa skafts uppdragning kommer i fråga för hvarje öfvertrampning. Dragningen af harnesk-skaften för fason börjas här, som efter första sålfningssättet, på tredje skaf-

tet framifrån, eller med tredje pinnen från vänster, och andra harnesk-skaftet framifrån, eller skaftet för list på längden, måste äfven nu alltid vara uppdraget, under det att fasonerne väfvas. Dock som fasontrådarne nu äro dragna öfver ögat på sålfven och således icke, vid ett skafts nedsläppning, ordentligt nedgå, så måste man, för att nedtrycka trådarne, använda en kaffe tvärs öfver varpen; och då denne kaffe, hindrad af trådarne för listen på längden, annars icke skulle kunna svara emot sitt ändamål, så måste också alltid 2:dra harnesk-skaftet framifrån, eller det för samma list, efter hvarje öfvertrampning, jemte fasonskaftet nedsläppas och, tillika med nästa fasonskaft, åter uppdragas. Denne kaffe, som bör vara så lång, att den går, 2 à 3 tum, utöfver varpen, med hvarje ända, göres $1\frac{1}{2}$ tum i diameter, af mycket tungt träslag, eller också istöpes bly, så att den gör behörig verkan. Den förses med 2 små ståltrådsöglor, på en alns afstånd från hvarandra, samt lika långt från bägge ändar, och i dessa ståltrådsöglor knyter man 2:ne snören, hvilka uppgående i sned ställning från kaffen till drag-snöret vid andra harnesk-skaftet framifrån, eller skaftet för listen på längden, under det att

kaffen ligger tätt framför främsta harnesk-skaftet, på den nedsläppta varpen, deri knytas, lika långa, men något slaka, så att kaffen, efter dess uppknytning, med hela sin tyngd, verkar på varptrådarne. Tramporne nedtryckas äfven nu efter hvarandra och en tråd inslås, efter hvarje trampas nedtryckning. Således när man väfver fasoner, efter detta sålfningssätt, så uppdrager man andra harnesk-skaftet, framifrån räknadt, hvarmed kaffen åtföljer, samt derefter, för fasons nedersta rad, harnesk-skaftet dernäst, eller tredje harnesk-skaftet framifrån, och inslår en tråd, efter första trampans nedtryckning; en tråd, efter andra trampans nedtryckning, o. s. v., till dess alla fem tramporne blifvit nedtryckta och trådar inslagna. Derefter nedsläppas dessa bägge skaft och harnesk-skaftet med kaffen uppdrages åter, jemte fjerde harnesk-skaftet framifrån, samt en tråd inslås, som förut, efter hvarje trampas nedtryckning, och fortfares på detta sätt med uppdragningen af skaftet, vid hvars dragsnöre kaffens snören äro knutna, jemte ett af fason-skaften, samt med väftråddars inslagning, till dess alla harnesk-skaften för fason varit uppdragna. Sedermera väfves å nyo atlask, samt åter en rad af fasoner etc.

etc., och slutligen andra listen, på sätt förut, sidor-
ne 87, 88 och 92, beskrifvet är. Är fråga om duk,
så börjas dragningen för fasonerne, i andra hälft-
ten af duken, på harnesk-skaftet näst garnbom-
men och fortsättes på skaftet dernäst; o. s. v.,
hvarvid, lika som förut, harnesk-skaftet med
kastlen alltid uppdrages och nedsläppes; jemte
hvarje fasonskaft. På detta sätt kan man, i 70,
ja till och med i 50 harnesk-skaft, åstadkomma
olika fasoner, som, efter första sålfningssättet
för damastdräll, skulle erfordra nära 500 har-
nesk-skaft, t. ex. ett landskaps-stycke, i en och
samma rad, på hela bredden af en väfnad, m.
m., allt efter sålfningen. Äro fasonerne sålfva-
de i zig zag, så förhåller man sig med drag-
ningen af harnesk-skaften för fasoner i zig zag,
som med dragningen af skaften för första faso-
nerna. Dragningen af harnesk-skaften för De
Höga Kongl. Personernes Namnschiffer, med
hvad dertill hörer, börjas på skaftet näst garn-
bommen, eller med sista pinnen till höger, och
slutar med tredje harnesk-skaftet framifrån, el-
ler med tredje pinnen till vänster. Efter den-
na sålfnings-method, blir väfnadens rätta alltid
under i väfstolen.

Harnesk-

Harnesk-skaftens uppdragning för fotdrälls-
mönster sker så, att för hvarje noll i en och
samma rad på höjden uppdrages ett harnesk-
skaft och, för hvarje tom ruta i samma rad,
har man ett skaft nedsläppt. Numrorne visa i
hvilken ordning raderne dragas, och då num-
rorne äro efter hvarandra under samma rad, t. ex.
3, 4, 5, så öfvertrampas en gång för 3 och in-
slås fem trådar, en gång för 4 och inslås fem
trådar, samt en gång för 5 och inslås fem trä-
dar, under det att samma harnesk-skaft stå upp-
dragna. Således dragas harnesk-skaften för Fig.
4, Pl. 1, efter nollor och numror i Fig. 6
samma Planche, på följande sätt: först atlast att
fälla uti, efter nollornes föranledande i första
raden på höjden, och inslås en tråd efter hvar-
je trampas nedtryckning, i behöfliga omgångar;
derpå för lärftsränd på tvären, efter andra ra-
den på höjden, hvarvid en tråd inslås, efter
hvarje trampas nedtryckning, tills denna ränd
blir lika bred med motsvarande lärftsränden på
längden; derefter för atlast-ränd på tvären, ef-
ter första raden, med en tråds inslagning, efter
hvarje trampas nedtryckning, till dess ränden
blir lika bred med motsvarande atlast-ränden

på längden, sedermera för andra lärftsranden på tvären, efter andra randen, då en tråd inslås, efter hvarje trampas nedtryckning, så att hörnrutan blir fyrkantig, hvarefter den återstående atlaskranden och sista lärftsranden åstadkommas, som de första, då listen är slutad. Derefter uppdragas harnesk-skaften för atlasken emellan listen och första omgången af fasoner, efter första raden, och inslås trådar, tills denna atlask blir lika bred med den sålfvade atlasken, hvars bredd utrönes, om atlask-skaftet först ensamt uppdrages. Sedermera drager man upp harnesk-skaften för fason, efter tredje raden, eller der N:o 1 står, och inslår 5 trådar; efter fjärde raden, eller der N:o 2 står, och inslår 5 trådar, efter femte raden, eller, der numrorne efter hvarandra, 3, 4, 5 stå, och inslår 15 trådar i trenne öfvertrampningar; åter efter fjärde raden, der N:o 6 står och inslår fem trådar och slutligen efter tredje raden, der N:o 7 står, och inslår fem trådar, då första fason är slutad. Derpå väfver man atlask, efter första raden, med inslagning af 10 trådar, 5 för N:o 8, och 5 för N:o 9, och börjar sedan fasonerne i zig zag, der N:o 10 står och inslår 5 trådar, samt fortfar i den ordning, som numrorne och nol-

lorne anvisa. Då denna fasonrad är väfd, så väfver man å nyo atlask och fasoner etc., som förut. Väfnadens räta blir öfver i väfstolen. På samma sätt förhåller man sig efter alla nedanstående fotdrälls-dragningar, allt efter den sålfvade listens beskaffenhet, samt nollornes och numrorne anvisning, men dels för, att underlätta dragningen och dels på det att varptrådarne må hålla bättre, så äro nollorne så placerade i rutorne, att väfnadens räta, i väfstolen, kommer under. Skulle någon, som väfver Fig. 4, Pl. 1, på denna grund, önska att få rätan under, så uppritar man lika många rutor, sätter noll i de rutor, som nu äro toma, och drager upp harnesk-skaften efter nollorne. Vid väfningen af hvilket fotdrälls-mönster, som helst, så fortsätter man med trampning och tråders inslagning, när någon gång så behöfves, längre än efter numrorne, eller till dess, att alla delarne af fason äro i ett väl afpassadt förhållande till hvarandra, hvilket lätt, vid väfningen, kan bestämmas, men icke så noga här, i afseende på inslagets olika beskaffenhet. Härvid erinras om, hvad sidan 88 är nämndt, då full öfvertrampning gör fason för hög.

Randig Dräll.		Rutig dito.		Uddig dito.	
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
1	2	0	0	0	0
3	4	1	0	1	4
4		2	0	2	5
		3	0	3	6
		4	0	4	
		5	0	5	
		6	0	6	
		7	0	7	
		8	0	8	

Sten med krans.		Spetsig kattfot.		Natt och dag.	
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
1	2	1	5	1	4
3	7	3	6	2	5
4	11	4	7	3	6
5	13	5	8	4	7
6	16	6	9	5	8
7	17	7	10	6	9
8		8	11	7	10
9		9	12	8	11
10		10	13	9	12
11		11		10	13
12		12		11	14
13		13		12	15
14				13	16
15				14	17

Lille Vandringsman.		Lisabons Stjerna.		Citron.	
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
1	5	1	8	1	3
2	9	2	10	2	4
3	13	3	11	3	5
4	17	4	12	4	6
		5	13	5	7
		6		6	8
		7		7	9
		8		8	10
		9		9	11
		10		10	12
		11		11	13
		12		12	14
		13		13	15
		14		14	16
		15		15	17
		16		16	
		17		17	

Tapeten.		Små Moucher i zig zag.		Klöfver i zig zag.	
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
1	4	1	3	1	4
2	8	2	6	2	8
3	12	3	9	3	12
4	16	4	12	4	16
5	20	5	15	5	20
6	24	6	18	6	24
7	28	7	21	7	28
8	32	8	24	8	32
9	36	9	27	9	36
10	40	10	30	10	40
11	44	11	33	11	44
12	48	12	36	12	48
13	52	13	39	13	52
14	56	14	42	14	56
15	60	15	45	15	60

Lilla Ridderstjernen.		Stora Moucher.		Galonmönster.	
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
1	3	1	3	1	2
2	6	2	6	2	4
3	9	3	9	3	6
4	12	4	12	4	8
5	15	5	15	5	10
6	18	6	18	6	12
7	21	7	21	7	14
8	24	8	24	8	16
9	27	9	27	9	18
10	30	10	30	10	20
11	33	11	33	11	22
12	36	12	36	12	24
13	39	13	39	13	26
14	42	14	42	14	28
15	45	15	45	15	30

Kastkäppar.		Kastkäppar med klöfver.		Spetsmönster.	
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
0	0	0	0	0	0
1	5	1	5	1	3
2	10	2	10	2	6
3	15	3	15	3	9
4	20	4	20	4	12
5	25	5	25	5	15
6	30	6	30	6	18
7	35	7	35	7	21
8	40	8	40	8	24
9	45	9	45	9	27
10	50	10	50	10	30
11	55	11	55	11	33
12	60	12	60	12	36
13	65	13	65	13	39
14	70	14	70	14	42
15	75	15	75	15	45

Fig. 4, Pl. 8. Store Van-dringsmannen.

o					o	\$									o	
o			o	o	o	\$									o	o
o			o			\$						o	o	o		
o	o	o	o			\$					o	o	o			
o	o	o				\$				o						
o	o	o	o	o	o	\$				o	o	o	o			
o						\$				o	o	o	o			
o						\$				o	o	o	o			
Lärft.	1	6	11	16	21	26				o	o	o	o	o	o	o
2	7	12	17	22	27					o						
3	8	13	18	23	28					o						
4	9	14	19	24	29					o						
5	10	15	20	25	30					o						
Atlas										o						

Fig. 5, Pl. 8. Dubbla Ducater i zig zag.

o																
o																
o																
o																
o																
o																
o																
o																
Lärft.	1	3	5	7	26	28	30	32								
2	4	6	8	27	29	31	33									
3	9	11	13	46	44	34	36									
4	10	12	14	47	45	35	37									
5	13	15				38	40									
6	14	16				39	41									
7	17					42										
8	18					43										
Atlas																

Fig. 6, Pl. 8, Fransyska Rosen i zig zag.

o										o	
o										o	o
o										o	o
o									o	o	
o			o								
o			o	o							
o	o	o									
o	o	o	o	o	o	o	o	o	o	o	o
o											
Lärft.	1	2	6	7	24	25	29	30			
5	3	10	8	28	26	33	31				
11	4	12	9	34	27	35	32				
17	18	16	13	40	41	39	36				
21	19	14	15	44	42	37					
23	20	15		43	38						
Atlas											

För initialbokstäfver och öfver dem, t. ex. en krona, samt för namn, numror och deviser i list på tvären af en drälls-väfnad, utaf hvilken beskaften som helst, börjas dragningen af harnesk-skaften baklänges, och för dukar dragas alltid initial-bokstäfver etc. icke i första, utan i sista tvärlisten för hvarje hälft af duken. Bokstäfver, namn, numror och deviser, i list på längden, dragas i liggande ställning, och, vid beräkningen af rutorne för dragningen, svarar tredje pinnen från vänster emot första rutan, eller om t. ex. Stockholm vore i fråga, så dragas ej för S första och andra harnesk-skaften, näst atlas- och list-skaften, de tre skaften dernäst dragas, men de återstående icke; för andra raden dragas ej tredje skaffet framifrån, 4:de dragas, 5:te, 6:te och 7:de dragas icke, 8:de dragas, men de återstående icke, o. s. v. Vill man läsa t. ex. Stockholm på längden, från motsatt håll, i bägge listerna, så måste man ha serskilda skafft för Stockholm i högra listen och salfva baklänges, eller sluta sälfningen på det främsta af de för Stockholm använda skafft, men stället för, att man i vänstra listen har börjat dragningen med S, så drager man i den högra först för m. Dragningen i bägge listerne kan börja på en gång, om så behagas, men också serskilt. För en blomsterguirlande på tvären, hvars trädgångar äro dragna öfver sälfögonen, dragas harnesk-skaften efter hvarandra. Blomsterguirlanden på längden är sälfvad på fasonskaften och faller således i och med detsamma, som bottenfasen.

Harnesk-skaftens dragning för golfmattor, då trädgångar-ne äro dragna igenom sälfögonen, på sätt sidan 59 är utsatt, och då mellanrum af slät väfnad finnes, såsom i Fig. 1, Pl. 10, sker så, att för släta väfnaden nedsläppas alla harnesk-skaften och 2:ne svarta trädar inslås, en efter trampan 1, samt en efter trampan 2, hvarefter alla harnesk-skaften uppdragas och 2:ne gröna trädar inslås, en efter trampan 3 och en efter trampan 4. Derpå nedsläppas åter alla harnesk-skaften och 2:ne svarta trädar inslås, en efter trampan 1 och en efter trampan 2, samt åter uppdragas och 2:ne gröna trädar inslås, en efter trampan 3 och en efter trampan 4, och på detta sätt fortfares, till dess den släta väfnaden på tvären är lika bred med den salfvade. Sednere börjas dragningen för fason, och dervid tillgår nästan alldeles som för en licksidig drälls-fason, men som denna väfnad skall blifva dubbel, så måste harnesk-skaften dragas upp, eller släppas ned i 2:ne omgångar, för hvarje rutrad, allt efter rutornes förledning. Således, sedan man, för Fig. 1, Pl. 10, uppdragit de 2:ne harnesk-skaften näst bottenskaftet för de 2:ne svarta rutorne i första rutraden till vänster på höjden och inslagit 2:ne svarta trädar, en efter trampan 1 och en efter trampan 2, så nedsläppas dessa skafft och de förut för tomta rutorne i samma rad nedsläppta skafft, jemte bottenskaftet, uppdragas och 2:ne gröna trädar inslås, en efter trampan 3 och en efter trampan 4. På samma sätt fortfares för alla de andra rutraderna, till och med för mittelrutan, i fason, och kommer således bottenskaftet att alltid vara nedsläppt, då de 2:ne trädarna af bottenfärgen in-

slås, och uppdraget, då de 2:ne fasontrådarne inslås. Sedan hälften af fason är väfd, så drages tillbaka, för att få fason full, och börjas för raden näst mittelraden. Derpå väfves åter slät väfnad, efter lika dragning, som förut.

För Fig. 2, 4 och 5, Pl. 10, utan mellanrum af slät väfnad, sker dragningen alldeles på samma sätt, efter rutornes föranledande, utom hvad botten-skafket beträffar, som här ej kommer i fråga. Dragningen af Fig. 5 börjar således äfven alltid på vänstra fasons mittelrad och slutar på högra fasons mittelrad. — För rutig dubbel mattväfnad uppdrages först främsta harneskskafket och inslås till ex. 2:ne svarta trådar, en efter trampan 1 och en efter trampan 2; derefter nedsläppes samma skaft och det andra skafket uppdrages, samt inslås till ex. 2:ne gröna trådar, en efter trampan 3 och en efter trampan 4, på hvilket sätt fortfares, tills rutornen äro fyrkantiga. För andra rutraden deremot förhåller man sig tvärtom, eller uppdrager första harneskskafket och inslår 2:ne gröna trådar, en efter trampan 3 och en efter trampan 4, nedsläpper derefter detta skaft samt uppdrager det andra och inslår 2:ne svarta trådar, en efter trampan 1 och en efter trampan 2. — Efter andra sälfningsmetoden, eller då trådomgångarne blifvit dragna öfver sälf-ögonen, nedsläppes först, för släta väfnaden till Fig. 1, Pl. 10, alla harneskskaften och 2:ne svarta trådar inslås, en efter trampan 1 och en efter trampan 2, derefter uppdrages främsta, eller skafket för släta väfnaden, samt de 34 påföljande skaften och 2:ne gröna trådar inslås, en efter trampan 3 och en efter trampan 4. På detta sätt fortfares skiftevis med 2:ne svarta tråders inslagning efter tramporne 1 och 2, utan att hafva några harneskskaft uppdragna, och med 2:ne gröna tråders inslagning, efter tramporne 3 och 4, efter främsta och de 34 påföljande harneskskaftens uppdragning, till dess släta väfnaden på tvären är lika bred med den sälfvade. Derefter nedsläpper man alla harneskskaften, afräknar de 34 skaften, närmast garnbommen, och sätter något märke på nyckelhäls-lappen, till skillnad emellan dessa skaft och de 35 främsta. Sedan detta skett, så uppdrager man, för sjelfva fason, andra harneskskafket framifrån och inslår 2:ne svarta trådar, en efter trampan 1 och en efter trampan 2, nedsläpper derefter detta skaft och uppdrager skafket med första pinnen till höger om märket å nyckelhäls-lappen, eller första harneskskafket i andra omgången, jemte skafket för släta väfnaden, samt inslår 2:ne gröna trådar, en efter trampan 3 och en efter trampan 4, och fortfar sedermera att skiftevis uppdraga ett harneskskaft i första omgången, samt ett skaft i andra omgången, tillika med harneskskafket för släta väfnaden. Då man inväfdt trådar för till och med sista harneskskafket i andra omgången, så har man halfva fason väfd. För att få andra hälften, så uppdrager man likaledes skiftevis ett skaft i hvarje omgång, men baklänges, eller först sista skafket i första omgången, och inslår 2:ne svarta trådar, en efter trampan 1 och en efter trampan 2, samt derefter sista skafket i andra omgången, jemte skafket för släta väfnaden, och inslår 2:ne gröna

trådar, en efter trampan 3 och en efter trampan 4. På samma sätt förhåller man sig med dragningen för fig. 3, Pl. 10, och äfven för de öfriga fig. å samma Planche, utom, att man för dessa sednare börjar dragningen tillbaka för andra hälften af fason på skafket näst det sista i hvarje skaftomgång, och att man icke har något skaft för slät väfnad att uppdraga. Då flera färger äro i fråga, så inslås alltid hufvutfärgen efter tramporne 1 och 2, och färgerne för fason, efter tramporne 3 och 4. Således här röda trådar, i stället för gröna, då sälfningen af röda trådar i fig. 2, 3 och 5, Pl. 10, dertill föranleder. — Dragningen för rutig mattväfnad i tapetfason, äfvensom för den andra rutiga mattväfnaden i 8 harneskskaft, sker äfven med ett skaft skiftevis i hvarje skaftomgång, men så, att samma skaft, innan nästa skaft komma i fråga, uppdragas i så många omgångar, som de å dem sälfvade trådomgångar. Således uppdrager man först främsta harneskskafket i första omgången och inslår till ex. 2:ne svarta trådar, en efter trampan 1 och en efter trampan 2, nedsläpper detta skaft och uppdrager första skafket i andra omgången, eller 5:te skafket framifrån, och inslår till ex. 2:ne gröna trådar, en efter trampan 3 och en efter trampan 4; börjar derefter å nyo med uppdragning af främsta skafket i första omgången och inslår 2:ne svarta trådar, efter tramporne 1 och 2, samt med uppdragning af första skafket i andra omgången och inslår 2:ne gröna trådar, efter tramporne 3 och 4, och fortfar härmed till dess, för mattväfnaden i tapetfason, 16 trådar af hvarje slag, eller lika så många, som blifvit öfversälfvade, äro inslagna, och till dess, för den andra mattväfnaden i 8 harneskskaft, 12 trådar af hvarje slag, eller lika så många, som för samma väfnad blifvit öfversälfvade, äro inslagna. I lika många omgångar uppdrager man derefter andra harneskskafket i första omgången, skiftevis med andra harneskskafket i andra omgången, eller 6:te skafket framifrån, o. s. v. När halfva fason är väfd, efter uppdragning af hvarje omgångs 4:de skaft, erforderliga gånger, så drager man tillbaka och börjar på tredje skafket i första skaftomgången, derefter på tredje i andra skaftomgången, o. s. v., för att få full fason.

Under väfningen måste man alltid ha mycket längre framsläppning af varp, än hvad vanligt är i en annan väf. Varpen spännes äfven ganska hårdt, och om, oaktadt hård bomning, trådar skulle skära in sig, så lägger man en spröta under på garnbommen. — Slagbommen, hvars midt, för handen, bör vara utmärkt, hänges så, att varpen är midt i skeden, och skjutes bort så långt, att varptrådarne jemnas emot slagbommens underdel, innan skottspolen kastas igenom. På dräll inslås hvarje tråd med 3:ne slag, första tråden med ett slag, efter första trampans nedtryckning, och med två slag, efter andra trampans nedtryckning; andra tråden med ett slag, under det att andra trampan är nedtryckt och med två slag efter tredje trampans nedtryckning, o. s. v. Efter nyss skedd framsläppning, slår man ej till så starkt med slagbommen, som sedan man väfdt något. — Trampningen får ej ske djupare, än att de upptrampade trådarne stå lika

högt med de uppdragna harnesk-skaftens trådar. Sedan man utrönt, när skälet blir störst och redigast, så kan man låta spika en lapp under tramporne, för att icke kunna trampa hvarken mer eller mindre, än man bör.— Väfnaden utspännes med spännaren nästan till lika bredd, som varpen har i skeden, och spännaren bör ej vara liten. Spännaren flyttes ofta, och, när man väfdt ungefär 3 tum, så framläppes ny varp.— Sedan man inväfdt en half aln af varpen, så redas sprötörne åter ned till garnbommen, för att kunna ha påräknad nytta af väfstolens längd, och när det oklistrade af varpen är 6 tum nära harnesk-sälven, så framföras sprötörne till samma sälf och en omgång af ny varp klistras emellan harnesk-sälf och garnbom, hvarefter sprötörne åter nedredas till bommen.— När varptrådar, under väfningen, afbrista, så dragas de, vid lagningen, ovilkorligen icke allenast genom sina vederbörliga sälf och öppningar i skeden, utan äfven rätt i skälet, så att en tråd kommer upp och en ned. Då några trådar finnas slaka, så dragas de fram och fästas vid väfnaden med en knappnål. Äro flera slaka på ett ställe, så blöter man vatten på dessa trådar, straxt framom det väfda.— Skälet blir ej stort, men utmärkt redigt. Oröda i skälet yppar sig, om väfven är ojemnt uppknuten; om tågen slakna, som i början, med nya tåg, kan hända 2 å 3 gånger; om knutarne äro dåligt åtdragna, eller för små, så att de skrida i hålen; om väfskeden är för fin, eller tänderne för tjocka; om framskafts-sälven äro af för groft garn, eller sälfgarnet mycket knutigt; om man har för litet framläppt af varpen; om slagbommen hänger för långt fram, eller ej, vid väfningen, tillräckligt långt bortskjutes; om varpen, af slagbommens öfra eller undradel, hindras i sin vederbörliga upp- och nedgång; om varpen ej är nog hårdt spänd; om varpen ej är riktigt klistrad och uppredd; om för mycket slaka trådar finnas genom ojemn uppknytning i längseltägs-käppen; om framskaften ej äro nog långt borta; om harnesk-skaften äro närmare framskaften än de böra vara; om skälsprötörne äro för nära harnesk-sälven; men isynnerhet, om harnesk-sälven äro för litet uppdragna, antingen till en början, eller genom dragtågens slaknande; om lattor och trampor hindra hvarandra i sin gång; om man glömmar att slå en knut på hvarje korrtlattsnöre, sedan tramporne, så väl i lång- som korrtlatter, förut äro jemnt uppknutna; om man trampar för djupt och om contralattor icke göra behörig verkan. Dessa lattors ändamål är att hålla de 3:ne framskaft jemna, som, vid hvarje trampas nedtryckning, böra vara stillastående, äfvensom att hålla varpen jemn. De böra därför falla jemnt ned på den under dem fastspikade lapp och då hålla varpträdarne tätt intill nedra knutarne af framsälven. Om de af sig själva, genom trädets lätthet, härtill icke ha erforderlig tyngd, så stöpes bly i lattornes yttre ända.— Vid omknytningen af en väf, då tågen slaknat, så underläggas alla lappar; i annat fall kan knytningen icke ske jemnt. När endast harnesk-skaftens dragtåg slaknat, så behöfver man, vid omknytningen af dem, iuga lappar.—

Om väfven är för hårdt klistrad och ej vill blifva tät, så kan man, framom skeden, påklistra stark såplut, hvarefter garnet borstas; tills det är torrt.— Går väfven snedt, oakadt det, att väfstolens alla delar äro accurat gjorda, och churu väfstolen, samt bommar och skaft äro uppställda efter vattenpass, samt varpen jemnt uppknuten, så är säkert, att antingen de ruggor, i hvilka laddagen ligger, icke äro accurat uppslagna, eller att slagbommens armar äro vinda, eller ock att man, vid väftets inslagning, icke hållit handen midt på slagbommen.— Så framt man ej har hårdt snott linnegarn till varp för drällsväfnad, så kan, med mycken fördel, begagnas Svenskt, oblekt bomullsgarn N:o 14 och linnegarn tillinslag. Bomullsgarnet kokas, före begagnandet, i vatten och något pottaska, stärkes derefter i tunnt råg- eller hvete-mjölsklister, hvilket sedan nästan alldeles urrides, innan garnet torkas.— För öfrigt crinras, att skälsprötörne väl bindas, så att de ej falla ur varpen, och att man för första väfven icke väljer något af de vidlyftigare mönstren.

TILLÄGG.

För harnesk-skafttågen kan man med mycken fördel ha en enda rulle, i stället för hvar och en trissrad, med en öppning i rullen för hvarje tåg och blott 2:ne lösa trissor på rullens ena axel för tågen från de 2:ne främsta harnesk-skaften, eller de för atlast och list.*— Bäst är, att knyta harnesk-sälven af taggarn, emedan sälfven, då trädarnes dragning, efter andra sälfningsmetoden, kommer i fråga, måste vara fina.— Om 2:ne omgångar af harnesk-sälf skola begagnas, så gör man helst den, sid. 12 omnämnda, sälf så, att öfverdelen blir 9 tum, ögat 1 tum och underdelen 20 tum.— På det att öfra harnesk-skaften ej må kunna kasta sig, så kan man äfven låta borra ett hål, i hvarje skafts midt, för ett snöre, som strängt bör knytas i sjelfva dragnsnötet.— I stället för de från harnesk-skaften i sned ställning uppgående snören, så kan man, om så behagas, begagna ståltrådar.— Dragpinarne kunna numereras.— När man ämnar att sälfva fig. 2, Pl. 10, för mattväfnad, efter den uppgifna andra metoden, så måste man, i stället för 52 svarta och 52 röda trådar, varpa 54 trådar af hvarje färg, och för fig. 3, Pl. 10, varpas, om samma sälfnings-sätt är i fråga, i stället för 72 svarta och 72 röda trådar, 74 trådar af hvarje färg. Efter första sälfnings-metoden varpas, som utsatt är.— Vid Mattväfnad kan man, för att få ännu större skäl, ha både slagbom och framskaft något längre bort, än för drällsväfnad.— När man väfver list i halfduk, så sättes lösa sälf på list-skaftets andra ändar.— För att ej, vid väfvens slut, få längre än vanliga varp-ändar öfver, så kan man väfva atlast utan harnesk-skaftens uppdragning.

Rättelse.

För Fig. 1 och 2, sidan 48, tillökes, vid sålfningen, ett harnesk-skaft, till hvilket de bägge 8:orne för atlask öfverflyttas, i den ordning, som de nu stå; men för öfrigt sålfvas listan på de utsatta skaften. Dragningen är ställd härefter.

BIHANG

om inväfningen af blomsterguirlander och blommor m. m. på Shawlar och Bomullstyger.

Då blomsterguirlander och blommor m. m. på shawlar och bomullstyger, oändligt lätt, af hvar och en, som, efter denna afhandling, inhämtat kännedom om harnesk-rustningens begagnande för damast-drällsväfnad, med några få serskilda underrättelser, äfven kunna åstadkommas, så ha vi ansett som en skyldighet att här meddela dessa underrättelser, äfvensom att på en af Plancherne visa några sådana exempelväfnader. — Fasoner för shawlar och bomullstyger utsättas först på rutpapper, likasom fasoner för damast-drällsväfnader, och varpens sålfning i harnesk-skaften sker alldeles efter andra metoden för sådana väfnader.

Fasoner af inslaget.

Först sålfvas trådar för botten, efter hvarandra, endast på 4 framskaft, och sedan dragas, för hvarje rutrad på höjden i fason, två trådar öfver ögat på ett eller flera harnesk-sålf, allt efter rutornes föranledande, på det sätt, att en tråd drages först öfver ögat på ett eller flera harnesk-sålf och sedan igenom ögat på ett sålf å första framskaftet, samt derefter andra tråden, efter att hafva passerat öfver ögat på samma harnesk-sålf, genom ögat på ett sålf å andra framskaftet. Derefter dragas två trådar för nästa rutrad på samma sätt öfver ögat på ett eller flera harnesk-sålf och genom ögat på ett sålf å 3:dje och på ett sålf å 4:de framskaftet, ö. s. v. Vill man ha fason större, så kan man draga 3 å 4 trådar för hvarje rutrad. Framskaft-sålfvens ögon måste vara lika långa, som för damast-dräll. Två trådar böra vara i tand. Uppknytningen af harnesk-skaften sker som för damast-dräll, men från lattor till trampor som för slät väfnad, eller också kypert. Efter främsta harnesk-skaftets uppdragning, inslås en dubbel väftråd för fason, utan att trampa; derefter nedsläppes detta skaft och 2:ne trådar inslås för botten, efter trampornes nedtryckning; derpå uppdrages andra harnesk-skaftet och en dubbel väftråd inslås, utan att trampa, hvarefter skaftet nedsläppes och åter 2:ne botten-trådar inslås, etc. etc. — Som fasonerne blifva stående, churu de falla af inslaget, så kan man ha väfven smal, eller bred, efter behag. — Rätan blir under i väfstolen.

Fasoner af varpen.

Då måste man ha 2:ne garnbommar, den undra för fasonvarpen och den öfra för bottenvarpen. Till botten varpas full

väf, men till fasonerne blott så mycket garn, som dessa erfordra, efter antingen 2, 3 eller 4 trådar för hvarje rutrad, som fason intager i bredd, och så, att lika många trådar, som man ämnar att ha för hvarje rutrad, också komma upp och ned i skälet, nu när varpen skall göra fason. Trådar sällvas först på framskafte efter hvarandra för så mycken slät väfnad, som man önskar, och sedan, för en rad af fasoner, 2, 3 å 4 trådar af fasonvarpen öfver ögat på ett eller flera harnesk-sålf, allt efter rutor-nes föranledande, men icke uti, utan emellan främsålfven, och derefter 2:ne bottentrådar, icke i harnesk-sålfven, utan endast på de 2:ne främsta framskafte. Sedan sällvar man trådar för fasons andra rutrad och återigen 2:ne bottentrådar på 3:dje och 4:de framskafte, o. s. v., så länge fason räcker, samt sedan åter endast bottentrådar på framskafte och återigen skiftevis fason och bottentrådar, som förut. — Två trådar böra vara i tand på botten och, för fason, två af bottentrådarne, jemte trådar för en rad af fason. — Dragningeh af fasontrådarne börjar med främsta harnesk-skaftet och under det, att detta skaft står uppdraget, så inslås 2 å 3 trådar för botten. Derefter nedsläppes detta skaft och andra harnesk-skaftet uppdrages, samt 2 å 3 bottentrådar inslås, o. s. v. — Då varpen gör fasonerne, så begagnar man sålf med vanliga ögon. — Fasonvarpen bör vara hårdt spänd. — Rätan blir öfver i väfstolen. — Figurerne 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 och 11, Pl. 9, äro för bomullsväfnader.

